

ESGLÉSIA DE MENORCA

**Butlletí oficial
del Bisbat**

Núm. 8-9 — Agost - Setembre 1984

SUMARI

DOCUMENTS DEL BISBE	pàg. 225
39.- Decret de creació del Col·legi de consultors. Annex sobre actuacions principals del Col·legi de consultors.	
40.- Decret establint el dret particular sobre els arxiprestos.	
41.- Decret modificant en part els Estatuts de la Comissió diocesana del Clergat. Annex sobre nou reglament de la Comissió diocesana del Clergat.	
42.- Homilia del dia de Corpus: El Pa que dona vida.	
43.- Homilia en l'ordenació d'un sacerdot: "Dur es cavall a sa música".	
44.- Escrit: Un poble ben disposat.	
SES CATEQUESIS DEL BISBE	
45.- Sant Joan Baptista.	
46.- Sa Rissaga de Corpus.	
47.- IV Escola d'estiu.	
DE SECRETARIA GENERAL	pàg. 241
Administració de la Confirmació. Nomenaments. Un sacerdot, a missions.	
CARITAS DIOCESANA	pàg. 243
Escrit pel dia nacional de Caritat. Col·lecta en favor dels pescadors de Ciutadella.	
INFORMACIÓ DIOCESANA	pàg. 246
Activitats del Sr. Bisbe. Trobada dels tres bisbes de les Illes, a Ciutadella.	
DE LA SANTA SEU	pàg. 250
Carta del Papa agraint les activitats de l'Any Sant. Carta del Papa sobre Jerusalem. Carta de la S. C. de Propaganda Fide, agraint una col·lecta. Decret de la S. C. dels Bisbes reconeixent el Decret General de la C. E. E.	
DE LA CONFERENCIA EPISCOPAL ESPANYOLA	pàg. 259
Decret General sobre normes complementàries al nou Codi.	
BIBLIOGRAFIA	pàg. 269

Núm. 8-9 - Agost - Setembre 1984

DOCUMENTS DEL BISBE

39. DECRET

(De creació del Col·legi de Consultors)

D'acord amb el cànon 502, paràgraf 1er., i tenint també en compte la resolució presa per la Conferència Episcopal Espanyola, en compliment del paràgraf 3er. d'aquest mateix cànon, per les presents Lletres venc a crear el Col·legi de consultors per a la nostra diòcesi de Menorca.

Per açò, venc a nomenar i nomen, pel temps de cinc anys, els següents sacerdots, membres tots ells del Consell del Presbiteri, com a constituents del dit Col·legi de consultors:

Sr. Rafael Ma. Oléo Cortés.

Sr. Miquel Anglada Gelabert.

Sr. Vicente Macián Cólera.

Sr. Cristòfol Vidal Barber.

Sr. Joan Josep Huguet Ameller.

Sr. Sebastià Taltavull Anglada, qui actuarà de Secretari.

Ciutadella, a 11 de juliol del 1984.

Antoni, bisbe de Menorca

Ho avalo amb la meva firma,

Joan Gornés, Pvre,

Secretari General

**Annex sobre
Actuacions principals del Col·legi de Consultors.**

- C.272.— Quan l'Administrador diocesà vol excardinar un sacerdot: necessita el consentiment del Col·legi de consultors.
- C.382, 3er. Les lletres apostòliques per les quals el bisbe pren possessió. Ha de mostrar-les al Col·legi de Consultors, en prendre possessió el bisbe.
- C.404.1. El bisbe coadjutor pren possessió mostrant les lletres apostòliques al bisbe diocesà i al Col·legi de consultors.
- C.404,3. Si el bisbe diocesà es troba impedit totalment, el bisbe auxiliar i també el coadjutor, prenen possessió mostrant les lletres apostòliques al Col·legi de consultors.
- C.413.2. Si no hi ha bisbe coadjutor o està impedit, i tampoc val la llista del paràgraf 1, el Col·legi de consultors elegeix un sacerdot per regir la diòcesi.
- C.419 Seu Vacant, el govern de la diòcesi passa al Col·legi de Consultors si no hi ha Bisbe auxiliar.
- C.421. L'Administrador diocesà és elegit pel Col·legi de consultors, dintre dels vuit dies de rebuda la notícia de Seu vacant.
- C.422. Si no hi ha bisbe auxiliar, el Col·legi de consultors avisa quamprimum a la Sta. Seu de la mort del bisbe diocesà.
- C.424. Manera d'elegir l'administrador diocesà. (vegi's cànons 165-178).
- C.426. El Col·legi de consultors regeix la diòcesi, abans de designar l'Administrador diocesà, amb la potestat que el dret atribueix al Vicari General.
- C.428. Seu Vacant, que no s'innovi res.
- C.430.2. El Col·legi de consultors rep la renúncia de l'Administrador diocesà, però no es necessita l'acceptació del Col·legi.
- C.485. Si l'Administrador diocesà vol remoure el canceller o els altres notaris de la Cúria, ha de fer-ho amb consentiment del Col·legi de Consultors.
- C.494,1. El bisbe, audito Col·legi dels consultors, nomena l'Ecònom diocesà.
- C.494,2. El bisbe pot remoure l'Ecònom diocesà abans dels cinc anys,

- però audito C.C.
- C.501.2. En quedar vacant la seu, cesa el consell del presbiteri i fa les seves funcions el Col·legi de consultors.
- C.502. Constitució del col·legi de consultors. Ha de durar 5 anys.
- C.833.4. L'Administrador diocesà fa la professió de fe davant del Col·legi de consultors.
- C.1018,1.2.L'Administrador diocesà pot donar dimissòries, però amb el consentiment del Col·legi de consultors.
- C.1277. El bisbe, per realitzar actes d'administració que siguin de major importància, ha d'escoltar el col·legi de consultors.
- C.1277. I pels actes d'administració extraordinària, necessita el consentiment del Col·legi de Consultors. (La Conferència episcopal és qui determina quins són els actes d'administració extraordinària).
- C.1292. Per alienar béns eclesiàstics, des de 5 milions fins a 50 (segons ha determinat la Conferència episcopal espanyola) és autoritat competent el bisbe, amb el consentiment del col·legi de consultors.....

40. DECRET

establint el dret particular sobre els arxiprestos.

Atès tot el que diu el Codi en els canons 553-555 sobre la figura de l'arxiprest i després d'haver escoltat el parer del Consell del presbiteri i dels capellans de cada arxiprestat, establím per a la nostra diòcesi de Menorca el dret particular sobre els arxiprestos, segons el següent estatut.

Estatut dels arxiprestos

- 1.— L'arxiprest, qui serà un sacerdot amb càrrec pastoral, serà nomenat pel Bisbe. Per a aquesta nominació, el Bisbe es servirà d'una consulta feta a tots els clergues de la diòcesi i als consells de pastoral.
- 2.— Cada clergue suggerirà al Bisbe l'arxiprest per a l'arxiprestat on el dit clergue té el seu càrrec ministerial, però podrà presentar qualsevol sacerdot de la diòcesi.

3.— Degut al caràcter coordinador de la pastoral de l'arxiprest, els consells de pastoral, tant diocesà com arxiprestals o parroquials, on siguin constituïts, podran proposar també noms de sacerdots al Bisbe.

4.— L'arxiprest és el responsable, l'animador i el coordinador de tota la pastoral de conjunt del seu arxiprestat. La seva funció és de servei, tant en la pastoral parroquial, com en la seva relació amb el Bisbe, o el qui ocupi el seu lloc, del qual és representant a l'arxiprestat.

5.— Cuidi, idò, l'arxiprest de realitzar amb tota cura les obligacions que li assenyala el cànon 555, i tengui sempre ben informat el Bisbe, o el qui ocupi el seu lloc, de tot el treball a l'arxiprestat.

6.— Per açò darrer, a més del contacte normal i individual de cada arxiprest amb el Bisbe, s'estableix que cada trimestre els arxiprestos es reuniran amb el Bisbe i el Vicari General, amb un ordre del dia establert, per examinar i disposar de la marxa de la pastoral de cada arxiprestat i pel compliment de les directrius i de les línies pastorals de la diòcesi.

7.— Els arxiprestos assumiran, cada un pel seu arxiprestat, el paper de membre de la Comissió diocesana del Clergat, donada la coincidència de tasques a realitzar per aquesta Comissió i per l'arxiprestat, i per a no multiplicar càrrecs i funcions que són idèntiques.

8.— El Bisbe consultarà els arxiprestos sempre que tracti de la creació o canvi de límits de les parròquies o dels arxiprestats.

9.— El càrrec d'arxiprest durarà cinc anys, prorrogables només per un altre quinquenni. Al final de cada quinquenni es farà nova consulta per part del Bisbe.

10.— L'arxiprest cessarà al termini del seu mandat, o bé si és enviat a un altre ministeri a un altre arxiprestat, o bé segons indica el cànon 554, 3.

Disposició transitòria. Aquest Estatut és "ad experimentum". Tindrà validesa per cinc anys, al final dels quals serà revisat.

Donat a Ciutadella de Menorca, a 20 de juliol de 1984.

Antoni, bisbe de Menorca.

Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Gornés, secretari.

41. DECRET

(Modificant en part els Estatuts de la Comissió diocesana del Clergat.)

Aprovat l'Estatut del dret particular dels arxiprestos i per les raons que allà s'exposen; després de les consultes realitzades i escoltat el parer del Consell del presbiteri i de les reunions arxiprestals dels capellans, pel present Decret he de modificar i modifico l'Estatut o reglament de la Comissió diocesana del Clergat en els següents punts i consideracions:

1.— El membre de cada arxiprestat per a formar part de la Comissió diocesana del Clergat serà l'arxiprest que nomenarà el Bisbe després de la consulta a realitzar segons consta en l'estatut dels arxiprestos.

2.— Per tant, tots aquells articles o nombres que facin referència a l'elecció, nomenament, etc. dels membres per a la Comissió diocesana del clergat en els seu Estatut queden modificats i deixen de tenir valor, a causa de l'aplicació del nombre 1 d'aquest decret.

3.— La reglamentació de la Comissió diocesana del Clergat queda, idò, revisada i reformada segons es publica a continuació d'aquest Decret.

Antoni, bisbe de Menorca

Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Gornés, secretari.

Ciutadella de Menorca, a 20 de Juliol del 1984

Annex sobre

NOU REGLAMENT DE LA COMISSIO DIOCESANA DEL CLERGAT

1.— Definició.

La Comissió Diocesana del Clergat de la diòcesi de Menorca està formada pels arxiprestats qui, nomenats pel bisbe, estan atents i ajuden els germans de presbiteri en qualsevol aspecte de la vida sacerdotal.

2.— Línies de comportament.

2.1. Com a conseqüència de la definició donada, les línies de comportament de la Comissió diocesana del clergat resten obertes a tasques ben diverses i de cara també a perspectives i projectes diferents. Han

d'anar sempre a fer un servei —estar atents i ajudar— als preveres en una línia de fraternitat i no mai com una imposició, tractant de descobrir també algunes necessitats que hi són però que no es manifesten clarament. Per a açò, s'han d'emprar els mitjans que es tinguin a l'abast i, si convé, fent venir persones de fora, que ens puguin ajudar.

2.2. La tasca encomanada a aquesta Comissió es refereix principalment a promoure uns serveis per a tot el presbiteri —diocesans i religiosos—. Açò marca unes línies de comportament que podem assenyalar així:

a) La Comissió diocesana del clergat té la funció de fomentar la comunió entre capellans i entre preveres-bisbe, no només dintre d'un ordre espiritual, sinó també pastoral.

b) La relació personal dels membres que formen la Comissió amb els capellans no ha d'ésser mai una ingerència en la vida de ningú, ni tampoc s'ha d'entendre com una espècie de pont entre capellans i bisbe. Així i tot, hauran de recollir els suggeriments que es facin i estar atents a les necessitats experimentades pels germans, sofriments, il·lusions, etc., de tot ordre (espirituals, pastorals, econòmiques, de salut, etc.) sempre amb la finalitat única de fer-se servidors.

c) Com a actitud necessària perquè la Comissió pugui fer un treball de conjunt amb una autèntica dimensió evangèlica, s'ha de dir amb insistència que fa falta una vertadera conversió, per a descobrir que, no essent imprescindibles, ens necessitem els uns als altres.

d) Tenir consciència que els qui formen la Comissió són sobretot coordinadors, promotors i animadors de sessions d'estudi i jornades de pregària per a tots els capellans.

e) Tenir present, a l'hora d'escollir els temes de reflexió, estudi, etc., l'interès majoritari dels capellans; i cercar de fer-ho en el temps que pugui ésser més apte per a la majoria.

f) Ha de tenir contacte amb el representant del Clergat a la Mutual del Clero de Madrid, i també i més principalment amb el Consell del Presbiteri diocesà.

3.— Tasques de la Comissió

3.1 Les tasques específiques de la Comissió del Clergat hauran d'abastar, com a mínim, tres àrees: a) humana; b) formativa; c) espiritual.

3.2 Area humana

- a) Atenció a les necessitats que provenen de la manca de salut, dificultats econòmiques, de càrrec pastoral, etc. La competència de la Comissió no serà tant executiva com de fer present, a qui calgui, els problemes i ajudar a cercar les solucions adients.
- b) Serà bo fer, de tant en tant, una enquesta anònima on es puguin reflectir amb plena llibertat els problemes que hi pugui haver.
- c) La Comissió estarà oberta a rebre tots els suggeriments, tan personals com els qui afecten a la comunitat presbiterial i fer-los presents al bisbe.
- d) També haurà d'executar aquelles tasques que els encomani el bisbe i que afecten al presbiteri de Menorca.
- e) Organitzarà de tant en tant alguna trobada d'espai, convidant-hi tots els preveres.

3.3 Area formativa.

- a) La Comissió maldrà d'oferir als preveres uns instruments útils per a la formació permanent, com són cursets, bibliografia, classes, etc. i, si fos possible, també un servei de biblioteca.
- b) Cada any organitzarà dos cursets (preferentment en temps de vacances escolars) i farà tot el possible perquè es pugui preparar individualment o per grups, a partir d'un esquema fet pel qui ha de dirigir les jornades, incloent també bibliografia.
- c) Serà també una tasca de la Comissió oferir a través del Butlletí del Bisbat, o d'un Full informatiu, diverses possibilitats de formació, per exemple cursets, jornades o reunions que es facin en altres bisbats.

3.4. Area espiritual

- a) La Comissió organitzarà cada any unes jornades d'espiritualitat o exercicis espirituals; per a la darrereria de juny o a la primeria de juliol, sempre que sigui possible de fer-ho en aquests temps.
- b) Almanco trimestralment organitzarà una jornada de pregària o recés que ocupi tot un capvespre o tot un matí, a nivell diocesà.
- c) També cuidarà que es facin els recessos mensuals per arxiprestats.
- d) Cuidarà de convidar per a la missa crismal i la festa presbiterial de la Mare de Déu de El Toro (8 maig).

42. HOMILIA DEL DIA DE CORPUS, 1984

(El Pa que dóna vida)

Estimats germans,

“Els qui mengin aquest pa, viuran per sempre”. Són paraules de Jesús. Les acabam d'escoltar en l'evangeli d'aquesta Eucaristia d'avui, solemnitat del Corpus, festa del Cos i de la Sang de Crist.

Es tracta, idò, de menjar i beure. Perquè Crist va voler fer-se aliment per a tots els seus seguidors. En aquell primer dijous sant, la vigília de la seva passió, va estimar-nos fins al terme, fent-se menjar i beguda per a nosaltres. La festa litúrgica d'avui té, per açò, aquesta finalitat: viure més intensament i celebrar més íntimament el misteri de l'Eucaristia, menjant el Cos i bevent la Sang de Jesús.

I, és ver, l'Eucaristia és un misteri, és a dir, un sacrament. “Els jueus es van posar a discutir i deien: com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar? I repetidament Jesús els contestava: “Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres”.

La nostra Eucaristia és menjar. I tots sabem que el menjar i el beure és lo que dóna vida i fa viure. Crist, en el sacrament de l'Eucaristia, està operant i fa feina en nosaltres perquè tinguem vida i la tinguem en abundància. L'Eucaristia és el sacrament de l'operativitat de Crist. Si va voler quedar-se en ella, va ser per fer feina. Tots els sacraments fan invisiblement tot allò que signifiquen visiblement. I l'Eucaristia no és principalment un símbol de presència, sinó que és un aliment espiritual. Sacrifici, presència i banquet per donar força a qui el rep, per recordar i commemorar el sacrifici únic del Calvari i tenir present Jesús entre nosaltres.

La nostra Eucaristia és un aliment. Amb la diferència amb els altres aliments naturals en quan que aquests queden transformats en el qui els pren i menja, mentre que l'Eucaristia, aquest aliment diví, ha de transformar i configurar en la seva substància el feel qui combrega. Per açò sant Agustí escrivia que “l'Eucaristia és el nostre pa de cada dia perquè, transformats en el seu Cos i fets membres d'ell, siguem allò que hem rebut”.

Hem de viure de Crist. Hem d'ésser u en Crist. Ens ho recordava sant Pau en la segona lectura d'avui: “Tots nosaltres ni que siguem

molts, formam un sol Cos, ja que tots participam d'un mateix Pa''.

I aquest és el gran misteri eucarístic. Crist ve a nosaltres per a configurar-nos íntimament amb Ell, per transformar-nos en un sol cos. Per fer créixer en nosaltres la fam i set de justícia. Per arravatar-nos a l'amor de les coses divines. Per endinsar-nos a la solidaritat de les coses d'aquest nostre món.

Per açò, la Constitució sobre la litúrgia del Concili Vaticà II concretava tota l'acció pastoral de l'Església en l'Eucaristia. "Els treballs apostòlics, diu, s'ordenen a que, una vegada fets fills de Déu per la fe i el baptisme, tots els feels cristians es reunesquin, alabin Déu enmig de l'Església, participin en el sacrifici i mengin la cena del Senyor".

L'Eucaristia, idò, és el centre de tota la vida de l'Església. No la podem considerar només com una cosa accessòria, que servesqui o la facem servir per omplir i acompanyar altres realitats temporals. Ella no pot ser mai un ornament, un instrument perquè és el centre on tot convergeix, i del qual tot neix.

L'Eucaristia ens dóna la vida. Ens fa viure en Crist, ens uneix a Ell. La nostra col.laboració a la seva obra és sempre possible i el fruit que hem de treure de menjar aquest Pa eucarístic és anar madurant en el nostre treball de sobre-lo estimar cada dia més.

Però també ens uneix, l'Eucaristia, amb els nostres germans. La comunió que rebem del Pa i del Vi ens ha de fer créixer cada dia cap a la vertadera fraternitat amb tothom. En açò s'ha de conèixer que som deixebles seus.

En aquesta festa del Cos i la Sang de Crist celebrem el dia de la Caritat. Per tenir present que som tots els feels qui, en la unió de l'Eucaristia, hem de sobre'ns germans, compartint no solament el Pa eucarístic, sinó també totes les altres coses que necessitam per viure ara, aquí. "No necessites tant, comparteix" és la consigna que Càritas ens vol fer viure aquest any en aquest dia de Corpus, avui en mig de les greus necessitats que està passant el món.

I avui, en aquest dia de Corpus de 1984, aquesta consigna se'ns fa més necessària a Ciutadella. Tots sabem la desgràcia que hi ha hagut al nostre port. Tots hem davallat a baixamar per veure la destroça que hi ha fet el cop fatal de la mar. Molts encara hi fan feina per recobrar i treure les barques sumergides. Tots en compartim la pena del desastre. Tots hem de fer ara una pregària per compartir la tribulació de famílies

fortament sotregades per les pèrdues que han tengut. Tots hem d'ajudar amb la nostra aportació per aquells treballadors pescadors que necessitaran aquesta ajuda per poder tornar a la seva tasca.

Sentim-nos, idò, avui tots compromesos en la nostra Església que va edificant-se en la solidaritat, en la germanor, en la veritat i en l'expressió fraternal de la nostra vida en Jesucrist. Ell, un dia, per nosaltres, va néixer, va viure enmig del poble, es va fer un comensal de la taula casolana amb la seva Mare, amb els seus apòstols i amics. Morint es va fer el preu per pagar el rescat de la nostra salvació i ara, ja regnant a la glòria, és el premi que tots esperam poder aconseguir un dia.

Estimats germans, celebrem aquest any la festa de Corpus enmig de les nostres festes de Sant Joan. Diumenge passat una multitud de ciutadellencs acompanyava es be pels nostres carrers i places. I ho feia amb l'alegria que inunda l'ànima popular en aquestes jornades. Ara, després d'aquesta missa, també una gran multitud hauria d'acompanyar Jesús-Eucaristia per les vies de la nostra ciutat. Així ho desig i així vos ho deman a tots. Farem la processó de Corpus per donar-li gràcies, per retre homenatge a Crist, per demanar-li intensament que a tots ens acompanyi sempre per viure units a Ell i als germans, en aquest pelegrinatge a la terra on necessitam la solidaritat i l'amor d'uns als altres.

43. DUR ES CAVALL A SA MUSICA **(Homilia en l'ordenació de l'Antoni Fullana)** **(30 de juny del 1984)**

Estimat Toni,

D'aquesta catequesis que acab de llegir al ritual de l'ordenació de preveres, vull que et quedin ben clares i gravades dues idees per a tota la teva vida de sacerdot.

La primera és que, com "Jesucrist, qui no va venir a fer-se servir, sinó a servir i a cercar allò que era perdur", tú també et facis servidor dels teus germans,

I la segona que, com "Jesucrist va ser enviat pel Pare, i Ell va enviar els seus apòstol sal món", tú també et sentis enviat al món per dur-lo a Déu, el nostre Pare.

I açò t'ho diré i t'ho explicaré amb una paràbola. La paràbola de les festes de sant Joan de Ciutadella, que fa vuit dies vam celebrar "de dalt

de tot". Com a bon ciutadellenc que ets, trob que la paràbola et serà ben profitosa i ben polida.

Idò, hi ha tota una comitiva de cavalls i cavallers qui, uns darrera dels altres, van fent la nostra festa, amb els caragols, les anades i vingudes, les salutacions, els bots. Més d'una vegada els has vist, quan, el dissabte de sant Joan, a les 6 del capvespre, fan la seva entrada a la plaça d'es Born, plena de gent de bat a bat. Es com una entrada al món.

I saps també i ho hauràs sentit dir moltes de vegades que als cavallers el costa prou, qualche volta, de "dur es cavall a sa música". I que han de seguir uns protocols i estar ben compostos a dalt d'es cavall. I que després van a sant Joan de missa a resar. I a la Catedral, assisteixen a la missa d'es caixers. I fan la beguda i les corregudes a es pla. I acaben sa festa dient: "Fins l'any que ve si Déu vol".

En certa manera, cavalls i cavallers són els servidors de la festa. I sense ells no hi hauria festa. I boten i boten, ficats enmig de la multitud. Fa estona que vaig escriure açò en un llibre de poemes:

Els cavalls botaven a la plaça,
a la plaça del Born.
Negres, tots eren negres.
Com els seus cavallers. Però,
la multitud, arrabassada per la passió,
feia vibrar l'arc-iris de les seves coloraines.
Llavors vaig pressentir el blanc,
l'infinit.

Ara, avui, tú, estimat Toni, entres a formar part d'aquesta comitiva que és l'Església servidora, com a sacerdot de Jesucrist. També tú menaràs un cavall, que vol dir que presidiràs i conduiràs un grup de feels, una comunitat cristiana, una parròquia. Hauràs d'entrar així a n'es Born i hauràs de sebre dur es cavall a sa música, és a dir, al mig del món.

Fes'ho amb tota humilitat i servint. Un servei d'acció, un servei d'estudi i també un servei d'oració. Ja veus que els cavallers de les nostres festes, quan boten en els caragols, han d'aguantar el cavall i la gent. I la gent tantost aplaudeix, com es tira o es lança davall o davant o darrera des cavall i des cavaller. El teu servei al món també serà aguantar l'església i els germans amb el somriure i l'alegria de la festa.

No oblidis l'oració i l'estudi. T'ajudaran sempre, perquè sàpigues dur es cavall, la gràcia de Déu i la fe en Jesucrist, a la música d'aquest nostre món, que espera i que té fretura de l'Absolut. Veuràs com així, en les coloraines i les esplendors de les multituds trobaràs el blanc infinit de la Saviesa de Déu.

Sigues, idò, un bon cavaller de Jesucrist!

La imposició de les mans del teu bisbe i dels teus germans sacerdots et transmetrà ara el do del sacerdoci de Jesucrist. Tal com hem llegit a l'evangeli d'avui podràs consagrar el pa i el vi de l'Eucaristia, com va fer Jesús en el darrer Sopar. Que aquesta Eucaristia et sigui cada dia l'aliment, la beguda, per continuar amb coratge i decisió les anades i vingudes dels caragols que hauràs de fer per la festa eclesial dels fills de Déu. Per comportar-te, tal com dius en el teu lema, com el qui serveix.

44. ESCRIT UN POBLE BEN DISPOSAT

La meva salutació per les festes de Sant Joan, aquest any es fa pregaria per a tots vosaltres, estimats germans ciutadellencs. Per açò deman a Déu, segons l'esquema de l'oració d'aquest dia, que Ciutadella sigui un "poble ben disposat" per a Crist, el Senyor; un poble que sàpiga viure l'alegria espiritual i sàpiga marxar sempre avant pel camí de la salvació i de la pau.

Ciutadella ha estat sempre "un poble ben disposat". I ha de continuar sent-ho. Aquestes virtuts ancestrals que li reconeixem no es poden perdre. Quan hom està ben disposat, resta també obert a les novetats de la vida i sap valorar-les i discernir-les en el que tinguin d'avantatge i de perfeccionament. La vida sempre és una marxa avant i cercar horitzons de més pau i de més convivència és una fita a aconseguir.

La festa de Sant Joan, religiosa i popular alhora, pot disposar-nos a tots en aquest sentit. Dins la festa i l'alegria, hi cap, sens dubte, una disponibilitat sincera de pau i de benestar per a tots els ciutadellencs. Almanco tots hem de posar l'esforç perquè sigui així. L'alegria i el goig festiu d'aquests dies santjoaners són un incentiu, una ocasió i una gran oportunitat que se'ns brinda.

Que Sant Joan ens valgui. Bones festes a tothom.

Amb la meva benedicció cordial.

Antoni, bisbe

SES CATEQUESIS DEL BISBE

45. SANT JOAN BAPTISTA (24-VI-84)

La descripció que trobam als evangelis sobre la figura de Joan Baptista, el Precursor, és ben dispar. O si no, fixau-vos-hi.

L'evangelista Mateu ens el descriu així: "Joan duia un vestit fet de pèl de camell amb un cenyidor de pell a la cintura i s'alimentava de llan-gostos i mel silvestre".

Jesús, parlant a la multitud, deia açò de Joan: "¿Què heu sortit a veure al desert? ¿Una canya sacsejada pel vent? Idò, què heu sortit a veure? ¿Un home delicadament vestit?... Idò, perquè heu sortit? ¿Per veure un profeta?..." I acabava dient: "entre els nascuts de dona no n'ha sortit cap de més gran que Joan Baptista".

I més tard, Jesús referia el que deien de Joan: "Perquè ha vingut Joan, qui s'absté de menjar i beure, i diuen: Té el dimoni".

El Baptista era una flama ardent que ho il.luminava tot al voltant. I era un home discutit. Va ser un home conseqüent. La seva predicació, serena, forta i sincera, el va fer anar a la presó. No agradava a les autoritats. I tots sabem com va acabar la seva vida. Amb el martiri de la decapitació.

Jesús, el Mestre, també acabarà igual: clavat en una Creu. I seran infinitat els màrtirs de l'Església que seguiran aquest camí per voler romandre fèls a la seva Veritat.

La maledicència, o sigui, el dir mal dels altres, com en aquest cas de Joan Baptista, encara dura. Sabem més de treure i escampar els defectes dels altres que no les seves virtuts i qualitats. I és ben normal encara, que si es parla d'una persona, se'n rallarà més bé o més malament, segons l'amistat o l'afecte o desafecte que se li professi, guanyant més tost la descripció dels defectes que la de les virtuts.

La bona o la mala fama d'una persona! La calúmnia que s'aixeca i ensorra les persones! L'insult que ofèn i que surt d'un cor envejós i ressentit! Aquests són pecats que encara existeixen i que s'ha de tenir cura per a desterrar-los ben enfora. No podem ser malcriats.

"La gent preguntava a Joan: "Idò, que hem de fer? Ell els responia: Qui tengui dues túniques que en doni al qui no en té, i qui tengui

menjar que faci el mateix.. No exigiu més del que està prescrit.... no maltracteu ningú ni faceu falses denúncies”.

La misericòrdia, que és amor, i la justícia: encara avui són exigències per a nosaltres, com ho eren per aquells qui anaven a trobar el Baptista.

Antoni, bisbe

46. SA RISSAGA DE CORPUS (1-7-84)

El dijous de Corpus, a la matinada, enmig de les festes santjoaneres, un cop de mar va convertir el polit port de Ciutadella en una desferra. Cosa mai vista, deien els vells pescadors ciutadellencs. Si no van ser de lamentar, gràcies a Déu, desgràcies personals, sí que els danys materials han estat ingents.

Escric aquestes retxes el dissabte de Sant Joan, quan ja s'han començat a movilitzar les ajudes per reparar els mals causats i quan és un clam de tothom la solidaritat envers els perjudicats.

El mateix dia de Corpus, al capvespre, en les celebracions religioses d'aquell dia, els cristians de Ciutadella pregaven i urgíem ajuda. En la homilia de la missa, les meves paraules eren aquestes: “No necessites tant; comparteix” és la consigna que Càritas ens vol fer viure aquest any, en aquest dia de Corpus, avui, enmig de les greus necessitats que està passant el món”.

I continuava: “I avui, en aquest dia de Corpus de 1984, aquesta consigna se'ns fa més necessària a Ciutadella. Tots sabem la desgràcia que hi ha hagut al nostre port. Tots hem davallat a baixamar per veure la destroça que hi ha fet el cop fatal de la mar. Molts encara ara hi fan feina per recobrar i treure les barques sumergides. Tots en compartim la pena del desastre. Tots hem de fer ara una pregària per compartir la tribulació de famílies fortament sotregades per les pèrdues que han tengut. Tots haurem d'ajudar amb la nostra aportació per aquells treballadors pescadors que necessitaran aquesta ajuda per poder tornar a la seva tasca”.

Càritas diocesana ha fet ja la crida, en nom de l'Església, demanant de solidaritzar-se amb els pescadors damnificats. La col·lecta de la missa dels caixers del dia de Sant Joan i les que es faran a totes les parròquies

i llocs de culte del diumenge dia 1 de juliol, aniran destinades a aquesta finalitat.

Es en els moments de la prova quan es demostra l'amor que ens devem els uns als altres. I és en la prova quan s'enforteix l'esperit. Idò, que aquesta violència de la naturalesa, la rissaga de Corpus de 1984, serveixi també per unir-nos més en la fraternitat i la solidaritat.

47. IV ESCOLA D'ESTIU

Del 23 al 28 d'aquest mes de juliol, tindrà lloc a Barcelona la IV Escola d'estiu per a catequistes. Per quarta vegada, idò, un bon ranxo de catequistes de Menorca assistiran a aquest curset amb l'intent d'anar-se perfeccionant en aquest ministeri pastoral on fan feina.

Cada any, la nostra diòcesi ha participat en aquestes Escoles d'estiu que organitza el S.I.C., que és el Secretariat interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes. I cada any n'han tornat contents per la feina feta, per l'ambient que s'hi ha respirat i per les amistats i relacions que hi han tengut entre els prop de 500 assistents. Sempre anima i encoratja de veure com a totes les nostres diòcesis hi ha grups ben grossos de gent que ha fet una opció seriosa per catequitzar.

La catequesi, certament, és cosa de tots. És cosa de tota la comunitat. D'ella han de sortir els més disposats i decidits per emprendre aquesta tasca que té les seves dificultats i que hem de reconèixer que no tothom pot fer, però en la qual tots poden i deuen col.laborar.

Una preparació sempre és necessària. Necessitam formar catequistes com a una passa prèvia per poder comptar amb agents preparats i formats. Açò és d'una importància decisiva. El decret general de pastoral catequètica en el nombre 108 diu: "Qualsevol activitat pastoral que no compti, per a la seva execució, amb persones ben formades i preparades, necessàriament anirà al fracàs. Els instruments mateixos de treball, si no els empren catequistes formats a consciència, tampoc no poden ser eficaços. És convenient, idò, una adequada formació dels catequistes".

Per açò hem tengut interès en fer assistir molts de catequistes a aquestes Escoles d'estiu. Per açò, funcionen també a la nostra diòcesi altres serveis per a la formació i preparació dels catequistes. Perquè si necessitam quantitat de catequistes, més encara necessitam qualitat: que

SECRETARIA GENERAL

CARITAS DIOCESANA

ADMINISTRACIO DE LA CONFIRMACIO

Durant aquest final de curs 1983-84, el Sr. Bisbe ha administrat el sacrament de la Confirmació en les parròquies i als joves que s'indica a continuació.

Parròquies	Data	Al.lots	Al.lotes	Total
St. Esteve	29-abril	12	15	27
St. Francesc. Maó	1-maig	36	47	83
Migjorn	12-maig	6	2	8
S. Climent	13-maig	8	5	13
Mercadal	19-maig	12	5	17
Alaior	20-maig	32	39	71
St. A. Ma. Claret	20-maig	21	25	46
Ma. Auxiliadora	26-maig	67	45	112
La Concepció	27-maig	8	18	26
Sta. Maria	2-juny	29	25	54
S. Francesc. Ciut.	3-juny	19	5	24
St. Rafel	3-juny	20	25	45
Ferrerries	9-juny	22	22	44
Sta. Eulàlia. Maó	10-juny	5	6	11
Catedral (S. Miquel)	11-juny	6	22	28
St. Lluís	17-juny	8	5	13
Es Castell	1-juliol	10	14	24
Totals		321	325	646

Nomenaments

Amb data de 30 de juny, el Sr. Bisbe ha nomenat Vicari de Ferre-ries al Sr. Antoni Fullana Marquès.

Amb data del 10 de juliol, el Sr. Bisbe ha nomenat capellà del San- tuari de El Toro, al Sr. Llorenç Vidal Pelegrí.

I amb data del dia 11 de juliol ha nomenat els components del Col·legi de consultors, tal com consta en el decret que publicam en aquest mateix nombre.

Un sacerdot, a missions.

El Sr. Guillem Pons Pons, de Maó, a darrers del mes de juliol ha partit novament cap al Perú, a la diòcesi d'Abancay, on temps enrera ja hi havia fet feina. Després d'uns anys d'estada a Menorca, retorna allà. Li desitjam un fecund apostolat.

Patróquies	Data	Al·lots	Al·lots	Total
St. Esteve	29-abril	12	12	24
St. Francesc Maó	7-maig	38	38	76
Migjorn	12-maig	8	8	16
St. Climent	13-maig	8	8	16
Mercadal	18-maig	12	12	24
Alaior	20-maig	32	32	64
St. A. Ma. Claret	20-maig	21	21	42
Ma. Auxiliadora	26-maig	67	67	134
La Concepció	27-maig	8	8	16
Sta. Maria	2-juny	29	29	58
St. Francesc. Ciut.	3-juny	19	19	38
St. Rafael	3-juny	20	20	40
Ferreies	9-juny	22	22	44
Sta. Eulàlia. Maó	10-juny	2	2	4
Catedral (St. Miquel)	11-juny	8	8	16
St. Lluís	17-juny	8	8	16
Es Castell	1-juliol	10	10	20
Totals		321	321	642

CARITAS DIOCESANA

DIA NACIONAL DE CARITAT

Càritas vol ésser la veu dels que no tenen veu; vol que anem fent un món cada vegada més just. Per això treballem per la justícia i en favor dels marginats de tots tipus: gent gran, aturats, drogadictes, alcohòlics, disminuïts físics i psíquics, pobres...

Demànem solidaritat; volem suprimir desigualtats, i per conseguir això hem d'ésser valents i sacrificats i tenir en compte que NO NECESSITEM TANT PER VIURE/Podem compartir temps i diners. Segur que tenim amics, veïns, parents, pares....., que agrairien les nostres atencions, les nostres visites. Molta gent té ànsia de què l'escoltin i de sentir-se estimada.

Càritas som un grup de seglars, capellans i religioses que estem al front d'aquesta institució de l'església. Amb l'ajuda de tots ens veim en coratge de dur aquesta tasca endavant.

Del gener ençà s'han atès més de mil cassos: laborals, farmàcia, gent gran, aliments, gestions amb l'Administració pública, ajudes escolars, rebuts de llum, lloguer de casa, billets de viatge, informació, ajudes a alcohòlics i a drogadictes, roba...

De dilluns a divendres estem al vostre servei de deu i mitja a dotze. Dos dies, dilluns i divendres està obert el guarda-roba. El nostre domicili està al número deu de la Plaça Bastió.

Ens posem com a finalitat que el dia de la Caritat que avui celebrem, s'estengui a tots els dies de l'any. Esperem la vostra col.laboració.

COLLECTA A FAVOR DELS PESCADORS DE CIUTADELLA

CIUTADELLA	512.056 ptes.
Catedral (col.lecta missa dels caixers)	213.377 ptes.
St. Francesc.	44.896 ptes.
St. Esteve	9.696 ptes.
St. Rafel	35.559 ptes.
St. Antoni Ma. Claret	47.240 ptes.
Maria Auxiliadora	77.000 ptes.
Església G. Carmelites	6.571 ptes.
Església del St. Crist	7.793 ptes.
Esglesia de Sta. Clara.	4.047 ptes.
Església de l'Hospital.	3.700 ptes.
Església de Sant Miquel	44.962 ptes.
Església de Sa Farola	7.600 ptes.
Església de Los Delfines.	9.615 ptes.
FERRERIES	143.414 ptes.
MERCADAL	16.140 ptes.
SANTUARI DE EL TORO	20.062 ptes.
ES MIGJORN GRAN	34.500 ptes.
FORNELLS	10.060 ptes.
ALAIOR	49.434 ptes.
SANT CLIMENT	16.203 ptes.
SANT LLUIS	21.035 ptes.
ES CASTELL	7.700 ptes.
MAO	199,443 ptes.
Sta. Maria	45.855 ptes.
St. Francesc.	46.300 ptes.
El Carme	29.455 ptes.
La Concepció i St. Josep	27.828 ptes.
Sta. Eulàlia	23.075 ptes.
St. Antoni	3.608 ptes.
Església Concepcionistes	7.217 ptes.

Església de St. Joan (Calàbria)	4.600 ptes.
Església de Lluçmassanes	2.475 ptes.
Residència sanitària	5.030 ptes.
Hospital Militar	4.000 ptes.
Total parròquies i esglésies	1.030.047 ptes.
Altres donatius	1.175.800 ptes.
De Càritas Nacional	1.000.000 ptes.
De Càritas Interparroquial Maó	125.000 ptes.
Donatius anònims	50.800 ptes.
Total final de la col·lecta	2.205.847 ptes.

Ciutadella, a 2 d'agost del 1984.

INFORMACION DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Mes de juny.

- 1.— Rep visites.
- 2.— Al capvespre, administra el sagrament de la confirmació, a la parròquia de Sta. Maria de Maó.
- 3.— A les 11,30, administra el sagrament de la confirmació, a la parròquia de St. Francesc, de Ciutadella. I al capvespre, a les 8, a la parròquia de St. Rafel, de Ciutadella.
- 5.— Rep visites.
- 6.— Rep visites. Al capvespre, visita un sacerdot malalt i a les 8,30 explica una lliçó sobre el bisbe, als confirmands del Centre catequístic de Sant Miquel, de Ciutadella.
- 7-8.— Celebra reunió amb els altres dos bisbes de les Illes, a Ciutadella. El dia 8, es traslladen a El Toro, on concelebren l'eucaristia amb un grup de capellans i dinen junts.
- 9.— A les 10 del matí, rep als confirmands de la parròquia de Ferreries i a les 8 del capvespre els administra el sagrament de la confirmació, a la seva parròquia.
- 10.— A les 10,30, administra el sagrament de la confirmació, a la parròquia de Sta. Eulàlia, de Maó. Dina després amb un grup de capellans.
- 11.— Al capvespre, rep la visita d'un grup de gent de Es Castell. A les 8,30 del capvespre, administra el sagrament de la confirmació, a la Catedral.
- 12.— Rep visites. Al capvespre, va a visitar un sacerdot malalt.

- 13.— Celebra la seva festa onomàstica.
- 14-15.— Es a Madrid a la reunió del Consell d'Economia de la Conferència episcopal.
- 16.— Al capvespre, té una reunió amb els dirigents de Càritas diocesana, a Maó.
- 17.— Diumenge des be. A les 11, administra el sagrament de la confirmació, a la parròquia de Sant Lluís.
- 18.— Rep visites.
- 19.— Al capvespre, visita uns malalts a la Residència de Maó. Després, es reuneix amb la Junta Coordinadora de l'Assemblea arxiprestal de Maó.
- 20.— Presideix, al Seminari, la sessió mensual del Consell del Presbiteri.
- 21.— Al matí, va a baixamar de Ciutadella a veure els mals que hi ha fet la rissaga d'aquest dia de Corpus. Al capvespre, concelebra l'Eucaristia a la Catedral i presideix la processó de Corpus.
- 22.— Rep visites.
- 23-24.— Festes de Sant Joan. Va a Sant Joan de missa i assisteix a la missa dels caixers, a la Catedral. Al migdia de Sant Joan, rep a un grup de capellans i seglars de Mallorca.
- 26.— Rep visites.
- 27.— Va a Son Bou a dinar amb un grup de capellans de l'arxiprestat de Maó.
- 28.— Rep visites. Al capvespre és a Maó on rep visites i en fa.
- 30.— A les 6 del capvespre, a l'església de Sant Francesc, de Ciutadella, ordena de capellà al Sr. Antoni Fullana Marquès, amb gran assistència de concelebrants i de seglars.

Mes de juliol

- 1.— Administra el sagrament de la confirmació a la parròquia de Es Castell. Al capvespre, és al Santuari de El Toro.
- 2-6.— Es al Santuari de El Toro, assistint als exercicis espirituals per a sacerdots que dóna l'Arquebisbe Pont i Gol, de Tarragona.
- 5.— Al capvespre es trasllada a Sant Lluís per assistir a l'homenatge al sacerdot i folklorista, Sr. Antoni Orfila Pons en el primer centenari del seu naixement.
- 7.— Es reuneix a Ciutadella amb els dirigents de Càritas diocesana.
- 9.— Presideix una reunió amb els rectors de Ciutadella, al Semina-

ri. Després visita la comunitat de monges del Seminari i al capvespre, assisteix a la commemoració del 9 de juliol, a l'ajuntament i a la concelebració de l'Eucaristia a la Catedral.

10.— Rep visites. Al capvespre, presideix la processó i benedicció de cotxes, a la parròquia des Migjorn Gran. Després visita un malalt.

11.— Presideix la reunió del Consell del Presbiteri del mes de juliol, al Seminari.

13.— Es reuneix, al Seminari, amb els Rectors de Ciutadella.

14.— Rep visites.

15.— Es a Palma de Mallorca.

16.— Concelebra l'Eucaristia a la parròquia del Carme de Maó.

17.— Rep visites.

19.— Al capvespre, reunió sobre el nou curs al Seminari.

22-28.— Assisteix a la IV Escola d'estiu per a catequistes que es celebra a Barcelona. De Menorca hi ha un grup de 28 catequistes.

30.— Al capvespre, visita un sacerdot malalt.

31.— Rep visites, matí i capvespre.

TROBADA DELS TRES BISBES DE LES ILLES, A CIUTADELLA

S'han reunit al Bisbat de Menorca, els dies 7 i 8 de Maig, els tres Bisbes de les Diòcesis Balears, Mn. Josep Gea, bisbe d'Eivissa, Mn. Antoni Deig, bisbe de Menorca i Mn. Teodor Ubeda, bisbe de Mallorca, juntament amb Mn. Joan Marí, Vicari General d'Eivissa, Mn. Rafael Oléo, Vicari General de Menorca i Mn. Joan Planas, Secretari de Pastoral de Mallorca.

L'objectiu de la reunió ha estat continuar l'estudi —iniciat a la primera reunió el propassat mes de març a Eivissa de les realitats comunes i específiques de les nostres esglésies locals balears per tal de cercar respostes a les necessitats que pastoralment ens interpel·len a tots.

Les conclusions es poden situar a un doble nivell. Com a primera passa s'ha acordat la constitució d'una Comissió formada per representants de les tres esglésies locals, que, operativament estudiïn la forma de donar resposta pràctica a alguns problemes que ens són comuns. Per altra part, s'ha acordat també la redacció d'un document d'estudi que serveixi com a punt de partida per a una reflexió comuna a les tres diòcesis germanes i que sintetitzi les raons principals, de tipus pastoral,

teològic, cultural, històrica i polític, que motiven la recerca d'una acció conjunta entre les esglésies locals balears.

D'aquesta forma, a nivell de reflexió participada pels agents de Pastoral de les tres esglésies i a nivell de signes operatius conjunts es pretèn continuar caminant en aquest procés de fer visible al món la identitat, la fraternitat i la comunió entre elles.

Menorca, 8 de juny, 1.984

DE LA SANTA SEU.

CARTA DEL PAPA AGRAINT LES ACTIVITATS DE L'ANY SANT

Queridos Hermanos en el ministerio episcopal:

El Domingo de Pascua he cerrado con profunda emoción la Puerta Santa, que había abierto el 25 de marzo de 1983, dando comienzo al Jubileo extraordinario de la Redención en unión espiritual con vosotros, que lo inaugurabais conmigo en vuestras diócesis.

En la feliz conclusión de esta inolvidable experiencia eclesial, deseo expresar a todos vosotros mi viva gratitud por la participación espiritual y la pastoral solicitud con la que habéis llevado a efecto la celebración jubilar en vuestras Iglesias particulares. Vuestro celo ha multiplicado los esfuerzos para ayudar a los fieles a vivir las grandes finalidades sobrenaturales indicadas para el Jubileo, como la conversión interior y la reconciliación con Dios, consigo mismos y con los demás, a través, sobre todo, de una mayor participación en los sacramentos, especialmente los de la Penitencia y la Eucaristía, y mediante un mayor empeño en la escucha religiosa de la Palabra de Dios.

Es confortante y significativa la sorprendente disponibilidad con la que los fieles han respondido a la invitación de vivir con particular interioridad el don del Jubileo.

Mi agradecimiento se dirige, por lo tanto, a vosotros, queridos Hermanos en el Episcopado, y a todos los sacerdotes, vuestros colaboradores, que, acogiendo con prontitud mi anuncio, habéis promovido con una prudente acción pastoral las oportunas iniciativas para que el Jubileo se realizara adecuadamente.

Todo Pastor no puede dejar de alegrarse por el amplio movimiento de renovación espiritual, que esta particular ocasión de gracia ha suscitado. El Año Jubilar ha visto la generosa y convencida participación del Laicado sobre todo el juvenil, tanto en cada diócesis como en la Iglesia universal. A los jóvenes se ha dirigido la invitación a abrir las puertas a Cristo y ellos la han acogido con alegría. Se les ha dado confianza y han demostrado merecerla.

Esta es la línea en la que conviene proseguir con renovadas esperanzas en este final de siglo que nos acerca al tercer milenio de la era cristiana.

El Año Santo ha visto también el empeño generoso de los sacerdotes y de los religiosos, los cuales han podido comprender y apreciar mejor su identidad específica de testigos del Reino, de anunciadores de la Palabra de Dios, de ministros de los Sacramentos, especialmente los de la Eucaristía y de la Reconciliación. Esto se ha hecho más evidente en las iniciativas tomadas a nivel parroquial y diocesano, como también en tantas peregrinaciones guiadas por ellos a las tumbas de los Apóstoles y de los mártires que se veneran en esta Ciudad de Roma. Brota espontáneamente del corazón el anhelo de que la experiencia vivida en este tiempo de gracia pueda contribuir a un aumento de las vocaciones sacerdotales, que constituye la constante preocupación de todo Pastor.

Finalmente, no quisiera pasar en silencio la oportunidad que el Año jubilar ha ofrecido de subrayar la importancia de una presencia específica de la Iglesia en el mundo de la cultura, del trabajo, de la familia, así como su participación en la promoción de los grandes valores en los que se concreta la auténtica dignidad del hombre. Una vez más se ha visto claramente que "el cometido fundamental de la Iglesia en todas las épocas y particularmente en la nuestra es dirigir la mirada del hombre, orientar la conciencia y la experiencia de toda la humanidad hacia el misterio de Cristo" (Redemptor hominis, 10).

Deseo además manifestaros, queridos Hermanos, mi grata complacencia por la generosa respuesta a la invitación, que en su momento os dirigí, de uniros a mí, con ocasión de la Solemnidad de la Anunciación, para renovar el "Acto de ofrecimiento" a la Virgen Santísima, que realicé en la Plaza de San Pedro ante la venerada imagen de Nuestra Señora de Fátima.

Deseo ahora que, al dar una mirada retrospectiva a las diversas fa-

ses del finalizado Jubileo extraordinario de la Redención, reflexionemos juntos sobre la urgente necesidad de que los gérmenes espirituales de tal acontecimiento maduren abundantemente en frutos de gracia para todos. Esta debe ser la común preocupación de los Obispos, sacerdotes, religiosos, religiosas y laicos: que la celebración del Año Santo no quede solamente como un recuerdo entusiasta de la magnífica respuesta dada por millones y millones de creyentes en Cristo Redentor para ofrecer públicamente un testimonio abierto y límpido de su fe, sino que —mediante iniciativas adecuadas de carácter espiritual y pastoral— siga actuando en lo profundo de las conciencias hacer cada día más fecundos los propósitos de bien y el compromiso de vivir en plenitud la caridad hacia Dios y hacia los hermanos.

Con tales deseos os imparto de corazón la Bendición Apostólica, que extendo a vuestros colaboradores y diocesanos todos.

Vaticano, 29 de abril, segundo domingo de Pascua, del año 1984.

Joannes Paulus p.p. II

CARTA APOSTOLICA DEL SUMO PONTIFICE JUAN PABLO II A LOS OBISPOS, SACERDOTES, FAMILIAS RELIGIOSAS Y FIELES DE LA IGLESIA CATOLICA SOBRE LA CIUDAD DE JERUSALEN, PATRIMONIO SAGRADO DE TODOS LOS CREYEN- TES Y DESEADA ENCRUCIJADA DE PAZ PARA LOS PUEBLOS DEL MEDIO ORIENTE

Venerables hermanos y queridos hijos:

Salud y Bendición Apostólica:

El Año jubilar de la Redención se concluye y, mientras tanto, mi pensamiento se dirige a la tierra privilegiada, situada en el punto de confluencia de Europa, Asia y Africa, donde se realizó la redención del género humano “una vez para siempre”. 1

Es la tierra que llamamos santa por haber sido la patria terrena de Cristo, que El recorrió “predicando el Evangelio del reino y curando en el pueblo toda enfermedad y toda dolencia”. 2

Este año, en particular, hubiera deseado revivir la profunda emoción y la inmensa alegría que sintió mi predecesor, el Papa Pablo VI, cuando en 1964 fue a Tierra Santa y a Jerusalén.

Aunque no me ha sido posible estar allí físicamente, sin embargo me siento espiritualmente peregrino en la tierra donde se realizó nuestra reconciliación con Dios, para pedir al Príncipe de la Paz el don precioso de la redención y de la paz, por la que suspiran los corazones de los hombres, las familias, los pueblos y, en particular, las gentes que habitan precisamente en esa región.

Pero pienso, sobre todo, en la ciudad de Jerusalén donde Jesús, ofreciendo su vida, “hizo de los dos pueblos uno, derribando el muro de la separación, anulando en su carne la enemistad”. 3

Jerusalén, antes de que fuera la ciudad de Jesús Redentor, fue el lugar histórico de la revelación bíblica de Dios, el punto donde más que en ningún otro lugar se establece el diálogo entre Dios y los hombres, como si fuese el punto de encuentro entre el cielo y la tierra.

Los cristianos miran a Jerusalén con religioso y solícito afecto, ya que allí resonó muchas veces la palabra de Cristo, allí tuvieron lugar los grandes acontecimientos de la redención, esto es, la pasión, muerte y resurrección del Señor. En Jerusalén surgió la primera comunidad cristiana y allí se mantuvo durante siglos, incluso en medio de dificultades, una presencia eclesial continua.

Para los judíos es objeto de vivo amor y de evocación perenne, por su riqueza de tantos vestigios y recuerdos, desde el tiempo de David que la eligió como capital, y de Salomón que edificó en ella el templo. Se puede decir que, desde entonces, la miran cada día y la señalan como el símbolo de su nación.

También los musulmanes llaman a Jerusalén “la Santa”, con ardiente amor que se remonta a los orígenes del Islam, y está motivado por lugares privilegiados de peregrinación y por una presencia más que milenaria y casi ininterrumpida.

Además de estos eximios y eminentes testimonios, Jerusalén acoge a comunidades vivas de creyentes, cuya presencia es prenda y fuente de esperanza para las personas que, desde todas las partes del mundo,

siempre con ansiosa solicitud los acontecimientos dolorosos en que se ha visto implicada Jerusalén durante tantos decenios, y han prestado vigilante atención a los pronunciamientos de las Instituciones internacionales que se han interesado por la Ciudad Santa.

En numerosas ocasiones la Santa Sede ha invitado a la reflexión y ha exhortado a encontrar una solución adecuada a la compleja y delicada cuestión. Lo ha hecho porque está profundamente preocupada por la paz entre los pueblos, no menos que por motivos espirituales, históricos, culturales, de naturaleza eminentemente religiosa.

Toda la humanidad y, en primer lugar, los pueblos y naciones que miran a la Ciudad Santa como un patrimonio espiritual propio y un signo de paz y de armonía.

Así es, porque en su calidad de patria del corazón de todos los descendientes espirituales de Abraham, para quienes resulta inmensamente entrañable, y en su calidad de punto de confluencia, Jerusalén se levanta, a los ojos de la fe, entre la trascendencia infinita de Dios y la realidad del ser creado, como símbolo de encuentro, de unión y de paz para toda la familia humana.

La Ciudad Santa encierra, pues, una profunda invitación a la paz, dirigida a toda la humanidad y, en particular, a los adoradores del Dios único y grande, Padre misericordioso de los pueblos. Pero, por desgracia, hay que reconocer que Jerusalén está siendo motivo de persistente rivalidad, de violencia y de reivindicaciones exclusivistas.

Esta situación y estas consideraciones traen espontáneamente a los labios las palabras del Profeta: "Por amor de Sión yo no me callaré, y por Jerusalén no pararé hasta que resplandezca su justicia como luz esplendente, y su salvación como antorcha encendida". 4

Pienso y suspiro por el día en que todos seamos realmente tan "enseñados por Dios", 5 que escuchemos su mensaje de reconciliación y de paz. Pienso en el día en que judíos, cristianos y musulmanes puedan intercambiarse en Jerusalén el saludo de paz que Jesús dirigió a los discípulos, después de su resurrección: "La paz sea con vosotros". 6

Los Romanos Pontífices, sobre todo en este siglo, han seguido

tienen en Jerusalén a sus hermanos de fe, cristianos, judíos y musulmanes, se sienten justamente implicados e impulsados a hacer lo posible para preservar el carácter sagrado, único e irrepetible de la Ciudad. No sólo los monumentos y lugares santos, sino todo el conjunto de la Jerusalén histórica y la existencia de las comunidades religiosas, su condición, su porvenir no pueden dejar de ser objeto de interés y solicitud por parte de todos.

Efectivamente, es justo que se encuentre, con buena voluntad y clarividencia, un modo concreto y justo, en virtud del cual los diversos intereses y aspiraciones se concilien de manera armónica y estable, y se tutelén de forma adecuada y eficaz mediante un Estatuto especial garantizado internacionalmente, de suerte que ni unos ni otros puedan ponerlo en peligro.

Ante las comunidades cristianas, ante los que profesan la fe en el Dios único y que están comprometidos en la defensa de los valores fundamentales del hombre, siento también el deber apremiante de repetir que la cuestión de Jerusalén es fundamental para la paz justa en Oriente Medio. Tengo la convicción de que la identidad religiosa de la Ciudad y, en particular, la común tradición de fe monoteísta pueden allanar el camino para promover la armonía entre todos los que juzgan como suya, por diversas razones, la Ciudad Santa.

Estoy convencido de que el no buscar una solución adecuada a la cuestión de Jerusalén, así como el resignarse a un aplazamiento del problema, no hacen más que comprometer ulteriormente la deseada solución, pacífica y justa, de la crisis de todo el Oriente Medio.

Es natural recordar, en este contexto, que en la región hay dos pueblos, el judío y el palestino, que desde decenios están contrapuestos en un antagonismo que parece irreductible.

La Iglesia, que mira a Cristo Redentor y descubre su imagen en el rostro de cada uno de los hombres, pide paz y reconciliación para los pueblos de esa tierra que fue la suya.

Para el pueblo judío, que vive en el Estado de Israel y que conserva en esa tierra tan preciosos testimonios de su historia y de su fe, debemos pedir la deseada seguridad y la justa tranquilidad que es prerrogativa de toda nación, condición de vida y de progreso para toda sociedad.

El pueblo palestino, que tiene sus raíces históricas en esa tierra y que vive disperso desde hace decenios, tiene el derecho natural, por jus-

ticia, de volver a encontrar una patria y de poder vivir en paz y tranquilidad con los otros pueblos de la región.

Las gentes del Oriente Medio, cada una con un patrimonio propio de valores espirituales, no podrán superar las trágicas vicisitudes en las que se ven implicadas —pienso en el Líbano tan probado— si no saben descubrir el auténtico sentido de su historiaa, que, por medio de la fe en el único Dios, las llama a una convivencia pacífica de entendimiento y de mutua colaboración.

Por tanto, quiero llamar la atención de los hombres políticos, de los responsables de los destinos de los pueblos, de quienes están al frente de Instituciones internacionales, sobre la suerte de la ciudad de Jerusalén y de las comunidades que habitan en ella. Efectivamente, nadie ignora que las diversas expresiones de fe y cultura presentes en la Ciudad Santa pueden y deben ser un coeficiente de concordia y de paz.

Este Viernes Santo, en que recordamos solemnemente la pasión y muerte del Salvador, quisiera invitaros a todos, venerables hermanos en el Episcopado, sacerdotes, personas consagradas y fieles de todo el mundo, a poner entre las especiales intenciones de vuestras plegarias la petición en favor de una solución justa del problema de Jerusalén y de Tierra Santa, y en favor del retorno de la paz a Oriente Medio. En el Año Santo que va a concluir y que hemos celebrado con gran alegría espiritual, tanto en Roma como en todas las diócesis de la Iglesia universal, Jerusalén ha sido el término ideal, el lugar natural adonde se dirigen nuestros pensamientos de amor y gratitud por el gran don de la redención, que en la Ciudad Santa realizó el Hijo del Hombre en beneficio de toda la humanidad.

Y ya que el fruto de la redención es la reconciliación del hombre con Dios y de cada uno de los hombres con sus hermanos, debemos pedir que también en Jerusalén, Tierra Santa de Jesús, los creyentes en Dios puedan volver a encontrar, después de tan dolorosas divisiones y discordias, la reconciliación y la paz.

Que esta paz, anunciada por Jesucristo en nombre del Padre que está en los cielos, convierta así a Jerusalén en signo viviente del gran ideal de unidad, de fraternidad y convergencia entre los pueblos, según las palabras luminosas del libro de Isaías: “Vendrán muchedumbres de pueblos diciendo: / Venid y subamos al monte de Yavé, / a la

casa del Dios de Jacob, / y El nos enseñará sus caminos e iremos por sus sendas." 7

Con estos deseos, os imparto de corazón mi Bendición Apostólica.
Roma, junto a San Pedro, 20 de abril, Viernes Santo de 1984, VI
año de mi pontificado.

Joannes Paulus PP. II

- 1.- Cf. Rom 6, 10; Heb 7, 27; 9, 12; 10, 10.
- 2.- Mt 4, 23.
- 3.- Ef 2, 14.
- 4.- Is 62, 1.
- 5.- Jn 20, 19.
- 6.- Jn 20, 19.
- 7.- Is 2, 3.

CARTA AGRAINT UNA COLLECTA

Roma, el 11 de Mayo de 1.984

Excelencia,

S.E. el Nuncio Apostólico en España ha informado a esta S. Congregación que Vuestra Excelencia le había entregado, a través del Director Nacional de las Obras Misionales Pontificias, la suma de 36.187 Ptas como contribución de Su Diócesis de Menorca para el Fondo "Ecclesiae Sanctae".

Agradezco vivamente a Vuestra Excelencia por este envío en favor de la obra evangelizadora de la Iglesia Universal.

Aprovecho esta oportunidad para saludarle con la más alta estima mientras me confirmo.

de Vuestra Excelencia
dev.mo nel Señor
D. Simon Lourdusamy,
secretario

HISPANIAE
DECRETUM

Excellentissimus P.D. Gabinus Díaz Merchán, Archiepiscopus Oventensis et Conferentiae Episcoporum Hispaniae Praeses, ab Apostolica Sede postulavit ut normae complementares, quae ad novi Codicis Iuris Canonici praescripta exsequenda a coetu plenario die 25 Novembris 1983 habito approbatae et iuxta consilia Sacrarum Congregationum pro Sacramentis et Cultu Divino et pro Clericis retractae sunt, rite recognoscerentur.

Quapropter Summus Pontifex IOANNES PAULUS, Divina Providentia PP. II, referente Cardinali Sacrae Congregationis pro Episcopis Praefecto, in Audientia die 26 Maii 1984 praefatas normas, prout in adnexis foliis continentur, probavit seu confirmavit.

Contrariis quibusvis minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis pro Episcopis, die 26 mensis Maii anno 1984.

+ Fr. Lucas Moreira Neves
+ Fr. Juan Moure
Archieppus tit. Feradi maior

Archieppus. tit. di Feradi maior. a secretis → a secretis.

J. Costalunga
subscr.
M. Costalunga.
subscr.

CONFERENCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

DE LA CONFERENCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Sobre las Normas Complementarias al Nuevo Código

* * * * *

1.— La Constitución Apostólica **Sacrae disciplinae leges**, de 25 de enero de 1983, por la que ha sido promulgado, por Su Santidad Juan Pablo II, el nuevo Código de Derecho Canónico, ha puesto de relieve no sólo la naturaleza “primacial” del acto de promulgación efectuado, sino que el Pontífice Romano quiso también destacar que era “igualmente consciente de que este Código, por su contenido, lleva implícita la **solicitud colegial** que tienen por la Iglesia todos nuestros Hermanos en el Episcopado”.

Esa solicitud colegial de las Obispos, a favor de toda la Iglesia, trasciende asimismo el acto de promulgación para proyectarse en el futuro, de un modo particularizado, y en un ejercicio subordinado de la potestad legislativa, mediante el servicio que las Conferencias Episcopales habrán de prestar a las respectivas naciones o a los territorios sobre los que legítimamente han sido erigidas. Esta erección hace que, por propio derecho, adquiera personalidad jurídica (cfr. cc. 447, 448 y 449); y en cuya Asamblea Plenaria reside la potestad que legalmente posee (cfr. cc. 448 1, 450, 453-456; y Respuestas de la Comisión Pontificia para la Interpretación de los Decretos del Concilio Vaticano II, de 10.VI.1966, AAS 60 (1968) 361, y 31.I.1980, AAS 72 (1980) 60).

2.— La Conferencia Episcopal en cada territorio o nación sirve, una vez constituida, al ejercicio conjunto del oficio pastoral de los Obis-

pos que a ella pertenecen (Decreto **Christus Dominus**, n. 38); al mismo tiempo se manifiesta el afecto colegial que inspira las actividades conjuntas de todos los miembros del Colegio (Constitución **Lumen Gentium**, n. 23). Propósito del nuevo Código es, además, que las Conferencias episcopales se constituyan en fuentes del propio desarrollo legislativo que el Código prevé y condiciona en sus cánones (cfr. c. 455).

3.— El Prefacio con que se inicia la publicación del Código de Juan Pablo II, recoge, bajo el No. 5, el principio directivo de subsidiariedad, uno de los que han inspirado el total quehacer legislativo. Este principio se dice en el Prefacio, “tiene aún mayor vigencia en la Iglesia, en cuanto que el oficio episcopal, con los poderes anejos, es de derecho divino”. Con la influencia directiva de este principio se ha intentado que, junto al respeto a la unidad legislativa, y al derecho universal y general, se cuide, a través de los derechos particulares especialmente, garantizar lo que resulte útil de las organizaciones instituidas. Con tal motivo el nuevo Código concede a los derechos particulares “aquello que no resulte necesario para la unidad de la disciplina eclesiástica universal”. Si bien la Conferencia Episcopal, según el c. 447, es fundamentalmente la asamblea de Obispos de una determinada nación o territorio, dedicada al ejercicio unitario de algunas funciones pastorales comunes para un trabajo concorde y fructuoso (Cfr. c. 447; Motu proprio **Ecclesiae Sanctae**, I, n. 41 y Decreto **Christus Dominus**, n. 37), secundariamente, sujetándose a determinadas exigencias canónicas, puede dar decretos generales cuando así lo prescribe el derecho común o lo que establezca un mandato especial de la Sede Apostólica.

4.— Toda intervención disciplinar de los Obispos y de las Conferencias Episcopales —enseñaba S.S. Juan Pablo II, en 22 de septiembre del presente año, dirigiéndose a la XXII Asamblea General de los Obispos de Italia—, mediante leyes dadas en materias de su competencia, son expresión del **munus regendi** y del **munus sanctificandi**. Según el Pontífice estas leyes constituyen un aspecto del servicio pastoral y “se revelan también necesarias para completar la ley canónica universal”. De este modo la ley canónica universal se adapta a las necesidades locales y a las necesidades pastorales de las diversas Iglesias particulares, lográndose la armonía con el cuadro general de la normativa canónica común.

5.— La Conferencia Episcopal Española, reunida en Asamblea Ple-

naria, en el ejercicio de su función pastoral respecto a los fieles de su territorio, para promover conforme a la norma del derecho el mayor bien que la Iglesia proporciona a los hombres (c. 447), ha deliberado y decidido dar un Decreto General cuyo articulado comprenda la legislación de los casos que facultan los preceptos de Derecho Común recogidos en los cánones del nuevo Código de Derecho Canónico. Se desea, con el presente acto legislativo (cfr. cc. 29 y 30), proporcionar a la Iglesia española una legislación particular, temporalmente coincidente en su vigencia con los primeros momentos de la vigencia misma del Código, y evitar en lo posible que pueda quedar paralizada cualquier otra actividad de la Iglesia en España; asimismo el que puedan presentarse, en el desenvolvimiento de las relaciones entre los mismos fieles y entre éstos y la jerarquía, cualquier situación de perplejidad que resultara dañosa a la claridad y seguridad jurídicas requeridas para la buena marcha del Pueblo de Dios, confiado a los Obispos congregados en la presente Asamblea.

6.— Del estudio de los cánones que otorgan a la Conferencia Episcopal la potestad de dictar normas legislativas para las diócesis de su competencia, se observa lo siguiente: en unos casos, consiste en determinadas atribuciones genéricas de competencia en relación a una precisa materia jurídica; en otros, de una atribución de poder jurídico ante ciertas hipótesis.

El hecho de que a la Conferencia Episcopal le haya sido atribuida una determinada competencia legislativa sobre una concreta materia jurídica no significa que esté ya obligada a legislar sobre ella de modo inmediato; asimismo, el hecho de que la ley común de la Iglesia le haya otorgado unos poderes jurídicos ciertos y prefijados, no lleva como consecuencia que deba, también de modo inmediato, ejercitarlos a un mismo tiempo. El uso que esas competencias y esos poderes jurídicos autorizan para legislar, dependerá en muchas ocasiones de que en el futuro al que las leyes se proyectan (cfr. c. 9), algunos temas hayan alcanzado la suficiente madurez o presenten motivos de necesidad o de conveniencia y utilidad, o de urgencia para el bien común eclesial, que hagan recomendable y oportuno proceder a promulgar sin tardanza la legislación particular adecuada.

7.— Por estas razones, y sin perjuicio de lo que en el futuro pueda disponerse en relación a esas materias y a esos poderes jurídicos que

atribuyen competencias o facultad de legislar a esta Conferencia Episcopal, la presente Asamblea Plenaria, de momento, se reserva dictar normas particulares sobre aquello a lo que se refieren los cc. 230 / 1; 755 / 2; 766; 788 / 3; 792; 844 / / 4 y 5; 964; 1031 / 3; 1112 / 1; 1236 / 1; 1251; 1265 / 2; 1421 / 2; 1425 / 4; 1714 y 1733 / 2.

8.— En cambio, la presente Asamblea Plenaria del Episcopado ha tomado la decisión de dar normas legislativas respecto a las materias jurídicas restantes sobre las que le han sido atribuidas facultades de legislar por los cánones del nuevo Código. De este modo, sin dilaciones, la legislación común de la Iglesia podrá presentarse completada en gran medida por la legislación particular, quedando ésta armonizada con la universal.

9.— Se ha de advertir, que en esta legislación particular, junto a preceptos totalmente nuevos, existen otros, que, por causa de lo dispuesto en el c. 3, han de limitarse a respetar lo pactado entre la Santa Sede y el Estado Español por aplicación de los Acuerdos entre la Santa Sede y el Estado Español de 3 de enero de 1979, a los que se ha de hacer, en algunos casos, necesaria remisión.

10.— Así mismo, respecto a otras materias sometidas anteriormente a normas particulares procedentes de la propia Conferencia Episcopal, pueden éstas sancionarse en el actual momento, afirmándose así expresamente su vigencia tras la promulgación del Código de 25 de enero 1983, por gozar de un contenido coherente con la nueva ley universal: en estos casos, se hace en el articulado del presente Decreto una referencia genérica a dicha normativa anterior al Código, otorgándole, mediante tal referencia, una fuerza legislativa actualizada según las exigencias del c. 455. Sin embargo, se ha de entender que este tipo de norma legislativa particular, debe ser interpretada en el futuro conforme al espíritu y normas expresas del nuevo Código, y si eventualmente pudiera plantearse entre unos y otros preceptos cualquier conflicto, éste habrá de resolverse según las prescripciones de la ley común de la Iglesia, en cuyo texto y contexto han de ser interpretadas (cfr. c. 17) tales normas particulares, que ahora promulga esta Conferencia Episcopal.

11.— En el articulado del presente Decreto general seguimos el criterio de ordenación de cánones que tiene el propio Código, salvo lo dispuesto en las Normas transitorias.

Por los motivos expresados y en virtud del poder que otorga a esta

Conferencia Episcopal, en su Asamblea Plenaria, el c. 455, y reconociendo expresamente el carácter subordinado de la presente legislación particular.

DECRETAMOS

Art. 1.

1) Los aspirantes al Diaconado Permanente recibirán la adecuada formación, a tenor de lo dispuesto en el c. 236, según las normas aprobadas por esta Conferencia Episcopal en su XXVII Asamblea Plenaria (21-26 Nov. 1977) y que ahora se ratifican conforme al texto que figura en el ANEXO 1.

2) A tenor del c. 242, / 1 sobre el plan de formación sacerdotal para Seminarios Mayores, se confirma lo ya establecido precedentemente (XXVII Asamblea Plenaria).

3) Los Diáconos Permanentes celebren la Liturgia de las Horas por la que se unen a toda la Iglesia en la alabanza a Dios y en la oración por la salvación del mundo. Su obligación, sin embargo, se limita a Laudes y Vísperas, de acuerdo con las facultades reconocidas en el c. 276, / 2, 3o.

Art. 2.

Usen los clérigos traje eclesiástico digno y sencillo, sotana o clergyman, según las costumbres legítimas del lugar, a tenor del c. 284, especialmente en el ejercicio del ministerio sacerdotal y en otras actuaciones públicas.

Art. 3.

A tenor del c. 496, en lo relativo a los Estatutos del Consejo Presbiteral se tendrán en cuenta las normas siguientes:

1., respecto a los miembros del Consejo Presbiteral:

1) Los Estatutos podrán establecer otros criterios de representatividad además de los expresados en el c. 499.

2) Entre los miembros natos habrán de figurar en todo caso

1.- El Vicario (s) General (es)

2.- El Vicario Episcopal (es)

3.- El Rector del Seminario Mayor

4.- El Presidente del Cabildo Catedral.

3) El número total de miembros nombrados por el Obispo y de

miembros natos no excederá en todo caso del 50 por ciento de los miembros del Consejo Presbiteral.

4) Los Estatutos determinarán los OFICIOS que se ejercen en bien de la Diócesis por parte de sacerdotes seculares no incardinados así como de miembros de Institutos Religiosos o de Sociedades de Vida Apostólica (c. 498 / 1).

2. Debe CUIDARSE que:

1) Para ejercer el derecho de elección de miembros para el Consejo Presbiteral, nadie tenga más de un voto aunque pertenezca a más de un grupo.

2) Para ejercer el derecho de voto dentro del Consejo Presbiteral nadie tenga más de un voto aunque fuera miembro del Consejo por diversos títulos.

3.- El ELEGIDO por un grupo, si bien normalmente ha de consultar a sus representados el tratamiento de los temas que figuran en el orden del día, emite su voto bajo la propia responsabilidad y no como mero portavoz de sus electores.

4.1) Además de las prerrogativas y competencias expresamente atribuidas al Consejo Presbiteral por el Código (cc. 443 / 5; 463 / 1; 515 / 2; 1263; 1742), los estatutos determinarán algunas cuestiones de gobierno y asuntos de mayor importancia en los que el Obispo debe consultar al Consejo Presbiteral.

2) Caso de existir en la Diócesis el Consejo Pastoral, corresponde al Consejo Presbiteral deliberar acerca de las medidas adecuadas de gobierno que se deduzcan del estudio, valoración y sugerencias hechas por el Consejo Pastoral según el c. 511, de acuerdo con lo que establezcan los Estatutos y disponga el Obispo de la Diócesis.

5.1) Los Estatutos determinarán que, al convocarse el Consejo a tenor del c. 500 / 1, se comuniquen con la suficiente antelación el orden del día.

2) Es competencia exclusiva del Obispo Diocesano la publicación y divulgación de lo tratado y acordado en el Consejo Presbiteral.

Art. 4.

A tenor del c. 522, puede el Obispo diocesano nombrar párrocos para un tiempo determinado, generalmente no inferior a seis años, renovables si así lo exige el bien de las almas. (1)

Art. 5.

En lo que se refiere a la autorización que contiene el c. 535 / 1, síganse las normas, vigentes hasta ahora, relativas a los libros parroquiales, incluido el Libro-Registro de Confirmaciones tal como se viene utilizando en la práctica parroquial. Además cuiden los Párrocos cumplir personalmente el deber de notificación que ordena el c. 895.

Art. 6.

Respecto a la competencia legislativa otorgada por el c. 538 / 3, sobre la conveniente sustentación y vivienda de los sacerdotes jubilados, se estará a lo dispuesto por las normas anteriores de la Conferencia Episcopal, vigentes en la fecha de promulgación del Código.

Art. 7.

1) De conformidad con lo establecido en el c. 775 / 2, sígase lo ya dispuesto al respecto por la Conferencia Episcopal.

2) En cumplimiento de lo previsto en el canon 804 / 1, manténgase asimismo lo que fue establecido por la Conferencia Episcopal para la formación y educación religiosa en las escuelas y por las normas estipuladas en el Acuerdo entre la Santa Sede y el Estado Español sobre enseñanza y asuntos culturales, juntamente con las disposiciones convenidas que las desarrollan.

Art. 8.

1) Respecto a las traducciones de los libros litúrgicos a lenguas vernáculas y su posterior edición, en observancia al c. 838 / 3, sigue vigente lo que en su momento se determinó por la Conferencia Episcopal.

2) Asimismo, en cumplimiento de los cc. 841 y 851, n. 1, se ha de estar a lo que se dispuso en los Libros Rituales de los Sacramentos, debidamente aprobados por esta Conferencia Episcopal, y a lo que se prescribe en los artículos 10 y 11 de este Decreto, en observancia de los cc. 891 y 1083 / 3 respectivamente, sobre la edad para recibir la Confirmación y la de contraer matrimonio.

3) En relación a lo ordenado por el c. 854, sígase la costumbre extendida en España del bautismo por infusión tal como se recoge en el Ritual aprobado al efecto por esta Conferencia Episcopal.

Art. 9.

En observancia con lo que se dispone en el c. 877, / 3, los párrocos deben cuidar que en las inscripciones de un hijo adoptivo en el Libro de los bautizados, se haga constar el nombre o nombres de sus adoptantes,

y que en dicha inscripción consten además los otros datos que recoja la inscripción de adopción efectuada en el Registro Civil, a cuyo efecto el Párroco exigirá antes de proceder a la inscripción en el Libro de bautizados, el oportuno documento del Registro Civil que certifique legítimamente la adopción practicada.

Art. 10.

En uso de las facultades reconocidas en el c. 891, se establece como edad para recibir el sacramento de la confirmación la situada en torno a los 14 años, salvo el derecho del Obispo diocesano a seguir la edad de la discreción a la que hace referencia el c.

Art. 11.

No podrán contraer lícitamente matrimonio el varón y la mujer que no hayan cumplido 18 años.

Art. 12.

1) Para dar cumplimiento al c. 1067 hágase un expediente matrimonial que incluya el examen de los contrayentes y de los testigos indicados en el ANEXO de este decreto. (ANEXO 2).

2) Además publíquense las proclamas por edicto fijado en las puertas de las Iglesias por un plazo de quince días o, donde haya tradición de ello, léanse las proclamas habituales al menos en dos días de fiesta.

3) Las declaraciones y promesas que preceden a los matrimonios mixtos y a las que hace referencia el canon 1126, se ajustarán a lo dispuesto en las normas dictadas por esta Conferencia Episcopal el 25 de enero de 1971, para la aplicación en España del Motu Proprio **Matrimonia mixta**.

Art. 13.

1) Autorizada la Conferencia Episcopal por el canon 1246 / 2, para suprimir o trasladar a domingo alguna de las fiestas de precepto, sigue vigente lo convenido por esta Conferencia en aplicación de lo previsto en el art. II del Acuerdo entre la Sta. Sede y el Estado Español sobre asuntos jurídicos.

2) A tenor del c. 1253, se retiene la práctica penitencial tradicional de los viernes del año consistente en la abstinencia de carnes; pero puede ser sustituida, según la libre voluntad de los fieles por cualquiera de las siguientes prácticas recomendadas por la Iglesia: lectura de la Sagrada Escritura, limosna (en la cuantía que cada uno estime en con-

ciencia), otras obras de caridad (visita de enfermos o atribulados), obras de piedad (participación en la Sta. Misa, rezo del rosario, etc.) y mortificaciones corporales.

En cuanto al ayuno, que ha de guardarse el miércoles de Ceniza y el Viernes Santo, consiste en no hacer sino una sola comida al día; pero no se prohíbe tomar algo de alimento a la mañana y, a la noche, guardando las legítimas costumbres respecto a la cantidad y calidad de los alimentos.

Art. 14.

1) En lo relativo a los cc. 1262, 1272 y 1274, se estará a lo que se estipula en el Acuerdo entre la Sta. Sede y el Estado Español sobre asuntos económicos, y a las disposiciones convenidas que lo desarrollan, así como a las normas especiales aprobadas por la Sta. Sede el 19 de junio de 1981, prorrogadas por un año por el Romano Pontífice, en audiencia del 5 de noviembre de 1983.

2) A efectos del c. 1292 se fija como límite mínimo la cantidad de 5.000.000 de ptas. y límite máximo la de 50.000.000 de ptas.

3) El arrendamiento de bienes eclesiásticos rústicos y urbanos, comprendidos en el c. 1297, se equipara a la enajenación en cuanto a los requisitos necesarios para su otorgamiento.

DISPOSICION FINAL

En cumplimiento de lo dispuesto en el c. 8 / 2, se promulgará el presente decreto general en el Boletín Oficial de la Conferencia Episcopal Española. Este decreto comenzará a obligar a partir de la fecha de su promulgación. Todas las normas que esta Conferencia elabore en el futuro serán promulgadas en dicho Boletín.

NORMAS TRANSITORIAS

1) En aplicación del c. 502, se dispone que, en tanto no pueda ser constituido el Colegio de Consultores, de acuerdo con lo prescrito en el párrafo 1 de dicho canon, su función sea ejercida por el Cabildo Catedral, conforme a las normas del Código de 1917. Esta función transitoria cesa necesariamente el 1 de enero de 1985.

2) Respecto a las materias de los cc. 772 / 2; 804 / 1 (sólo en lo que se refiere a los medios de comunicación social), 831 / 2, 1062 / 1 y 1277, hasta el 1º de enero de 1985 se estará a lo que dispone el Código de Derecho Canónico de 1917.

(1) Se trata de la facultad que la Conferencia concede a los Obispos para nombrar párrocos ad tempus. De tal facultad puede usar el Obispo cuando así lo considere oportuno; pero no es para él una ley.

BIBLIOGRAFIA

PERNOUD, Régine
¿QUE ES LA EDAD
MEDIA?

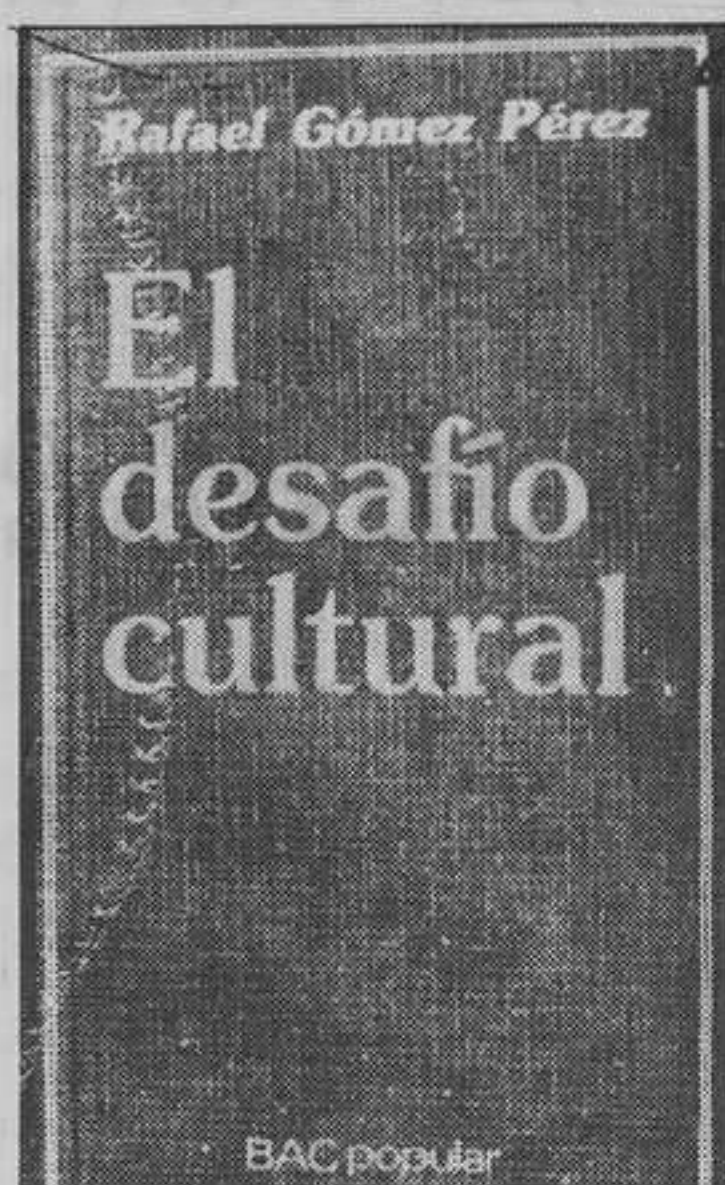
*Edit. Magisterio Español, Madrid, 1979,
222 págs. 540 ptas.*

Examen crítico de la coyuntura histórica por la que atraviesan las sociedades modernas —con especial referencia a la actual sociedad española— que analiza los diferentes aspectos conflictivos que al hombre de la calle le provocan una actitud de incertidumbre y de inseguridad ante el futuro. Tales factores se refieren al sentido más profundo de la vida familiar, del mismo concepto de ser humano, al modo de concebir la educación, la cultura, el arte y los componentes ideológicos necesarios para armonizar la convivencia. Una armonía que, evidentemente, parece muy lejos de parece muy lejos de conseguirse.

El autor, doctor en Derecho y Filosofía, se ha especializado en sociología, publicando sobre este tema más de media docena de importantes estudios, fundamentales para comprender los planteamientos de las sociedades desarrolladas. En esta ocasión logra combinar los iniciales planteamientos teóricos con el análisis concreto de problemas tan acuciantes como la libertad de enseñanza, la estabilidad de la familia, el papel de las clases intelectuales o la manipulación de las noticias en los medios informativos españoles. La exposición es lúcida, precisa, esclarecedora y siempre respetuosa con la dignidad del hombre, desconocida por los movimientos materialistas (marxismo) que algunos toman erróneamente por instrumentos de liberación.

GOMEZ PEREZ, Rafael
EL DESAFIO
CULTURAL

Ed. B. A. C., Madrid, 1983. 169 págs.

Cuando Règine Pernoud titula los capítulos con palabras como “Toscas y desmañados”, “Torpeza y barbarie” o “La mujer sin alma”, hace el retrato-robot de lo que muchas personas asocian a la Edad Media. “Sigue significando, para muchos, época de ignorancia, de embrutecimiento, de subdesarrollo generalizado, aunque durante ese tiempo se construyeran las catedrales. Y es que las investigaciones que se han hecho en los últimos ciento cincuenta años no han llegado, en su conjunto, hasta el gran público”. Esta es la labor que se propone la autora de “¿Qué es la Edad Media?”. Por eso grandes verdades históricas se representan mediante pequeñas anécdotas y no se habla de la época, sino que se cuentan hechos medievales, científicamente documentados.

Este es su gran atractivo: echa por tierra los numerosos prejuicios que se han difundido acerca de la Edad Media. Así van apareciendo los grandes temas criticados con frecuencia y sin conocimiento histórico: la Inquisición, la familia y posición de la mujer (sorprendentemente, “las mujeres votaban al igual que los hombres en las asambleas y en las comunes rurales”), la servidumbre y el feudalismo, etc.

El libro ofrece una concepción humana de la historia, de agradable lectura y con un claro fin, como dice el título original: “Para terminar con la Edad Media”.